

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšera, v právní věci žalobkyně: **Odborová organizace pracovníků správ památkových objektů při Národním památkovém ústavu**, se sídlem Bouzov 8, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské náměstí 471/1, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2008, čj. 13743/2005, a proti fiktivnímu rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2008, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2010, čj. 5 Ca 385/2008 - 121,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 11. 2008, čj. 13743/2005, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Národního památkového ústavu, ústředního pracoviště, ze dne 25. 10. 2004, čj. 8365/2004, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobkyně o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“).

Dále bylo podle žalobkyně vydáno dne 15. 10. 2008 fiktivní negativní rozhodnutí žalovaného (§ 16 odst. 3 věty druhé část věty za středníkem zákona o svobodném přístupu k informacím) o odvolání žalobkyně ve stejné věci.

II.

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze. Současně požádala o osvobození od soudních poplatků.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 19. 1. 2009, čj. 5 Ca 385/2008 - 18, nepřiznal žalobkyni osvobození od soudních poplatků, Nejvyšší správní soud však rozsudkem ze dne 19. 8. 2009, čj. 8 As 20/2009 - 50, usnesení městského soudu zrušil.

Městský soud poté usnesením ze dne 7. 1. 2010, čj. 5 Ca 385/2008 - 78, opětovně nepřiznal žalobkyni osvobození od soudních poplatků. Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobkyně proti posledně uvedenému usnesení zamítl rozsudkem ze dne 24. 3. 2010, čj. 8 As 22/2010 - 91.

Městský soud následně usnesením ze dne 10. 5. 2010, čj. 5 Ca 385/2008 - 121, nevyhověl návrhu žalobkyně na přerušování řízení (výrok I.) a řízení o žalobě zastavil (výrok II.).

K návrhu na přerušení řízení do doby rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uvedl, že žalobkyně má na mysli rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci RS 11/2009, kdy spornou otázkou v daném případě je způsob posuzování majetkové situace právnických osob (občanských sdružení). Městský soud měl však za to, že vyřešení této otázky není rozhodné pro posuzovanou věc, kdy žalobkyně již pravomocně nebyla osvobozena od hrazení soudních poplatků. Jedná se proto o věc rozhodnutou. Důvodem pro nepřiznání osvobození od soudních poplatků nebylo posouzení majetkové situace žalobkyně, ale zneužívání dobrodíní osvobození od soudních poplatků. Ve věci tak podle městského soudu nebyly dány důvody pro přerušení řízení.

Dále městský soud uvedl, že žalobkyně neuhradila ve stanovené lhůtě soudní poplatek. Jelikož jej neuhradila ani po výzvě soudu a současně byla řádně poučena o možných následcích, městský soud řízení o podané žalobě zastavil podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

III.

Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti výrokům I. a II. usnesení městského soudu blanketní kasační stížností. Současně navrhla přerušení řízení o kasační stížnosti do doby rozhodnutí Ústavního soudu o ústavní stížnosti proti shora zmíněnému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, čj. 8 As 22/2010 - 91.

V doplnění kasační stížnosti sdělila, že „*trvá na důvodech přerušení řízení do doby rozhodnutí ÚS, neboť předchozí rozhodnutí...o nepřiznání osvobození od SOP považuje za protiústavní*“. Uvedla, že „*(z) a situace, kdy soud neakceptoval důvody sdělené žalobkyní o nemožnosti zaplatit SOP, je jedno, zda KS proti usnesení č. l. 121 bude odmítnuta či nikoli*“, s tím, že případné zrušující rozhodnutí Ústavního soudu o ústavní stížnosti proti rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 22/2010 - 91 by vedlo k obživení řízení. Doplnila, že „*trvá na tom, že tu byly okolnosti odůvodňující nezaplacení SOP ve stanovené lhůtě...*“. Stížní námitky výslovně nepodřadila žádnému z důvodů dle § 103 odst. 1 s. ř. s.

IV.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

Nejvyšší správní soud především posuzoval, zda jsou ve věci dány podmínky řízení. Zkoumal přitom, zda se nejedná o nepřipustnou kasační stížnost podle § 104 odst. 3 s. ř. s.

Ve vztahu k výroku I. napadeného usnesení městského soudu Nejvyšší správní soud uzavřel, že kasační stížnost směřující proti usnesení městského soudu, kterým nebylo vyhověno návrhu stěžovatelky na přerušení řízení, není přípustná podle § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. Jedná se o rozhodnutí, kterým se upravuje vedení řízení, a které je ze samostatného přezkumu Nejvyšším správním soudem podle uvedeného ustanovení vyloučeno. Pouze na okraj Nejvyšší správní soud podotýká, že se toto rozhodnutí svým charakterem liší od rozhodnutí, kterým je řízení přerušeno a proti němuž kasační stížnost není přípustná z důvodu jeho dočasnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2004, čj. 3 Ads 37/2004 - 36, č. 737/2006 Sb. NSS).

Ve vztahu k výroku II. napadeného usnesení městského soudu, kterým bylo řízení o žalobě zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku, pak Nejvyšší správní soud uvážil dále.

Stěžovatelka brojila proti výroku o zastavení řízení blanketní kasační stížností. Městský soud usnesením ze dne 28. 5. 2010, čj. 5 Ca 385/2008 - 124, vyzval stěžovatelku, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení odstranila nedostatky kasační stížnosti a uvedla, z jakých konkrétních důvodů usnesení městského soudu čj. 5 Ca 385/2008 - 121 napadá. Stěžovatelku současně poučil o tom, že nebude-li kasační stížnost ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, vystavuje se stěžovatelka nebezpečí odmítnutí kasační stížnosti. Předmětné usnesení bylo stěžovatelce doručeno dne 3. 6. 2010, jak vyplývá z potvrzení o doručení do datové schránky založeného na čl. 125 spisu.

Jediným „stížním důvodem“, který stěžovatelka v doplnění kasační stížnosti uplatnila, byla tvrzená neústavnost rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, čj. 8 As 22/2010 - 91, kterým byla zamítnuta kasační stížnost proti usnesení městského soudu ze dne 7. 1. 2010, čj. 5 Ca 385/2008 - 78, a pravděpodobné „obživnutí“ věci po zrušení zmíněných rozhodnutí Ústavním soudem.

Za situace, kdy Nejvyššímu správnímu soudu bylo z úřední činnosti známo, že Ústavní soud odmítl předmětnou ústavní stížnost usnesením ze dne 20. 7. 2010, sp. zn. I. 1556/10, vyzval přípisem ze dne 8. 9. 2010, čj. 8 As 60/2010 - 135, stěžovatelku, aby sdělila, zda na podané kasační stížnosti nadále trvá. Stěžovatelka se k výzvě soudu do doby tohoto rozhodnutí nevyjádřila, resp. nesdělila, že by vzala kasační stížnost zpět.

Podáním datovaným dne 3. 9. 2010 stěžovatelka sdělila, že „(p)odle usnesení sp. zn. 6 A 101/2010- ze dne 30. 7. 2010 a 6 A 199/2010-18 ze dne 30. 7. 2010 (viz přílohy) máme proti Městskému soudu v Praze pohledávku ve výši 2.000,- Kč z titulu vrácených soudních poplatků. Podle usnesení 5 Ca 358/2008-116 ze dne 21. 4. 2010 máme vůči Městskému povinnost úbrady soudního poplatku z podané žaloby ve výši. Podle ust. 580 OZ provádíme vzájemný zápočet těchto pohledávek.“

Nejvyšší správní soud pak uzavřel, že stěžovatelka ve vztahu k výroku II. napadeného usnesení městského soudu přes výzvu městského soudu nedoplnila, na základě jakých konkrétních skutkových a právních důvodů podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. proti usnesení brojí, přičemž „stížní důvod“ poukazující na již skončené řízení před Ústavním soudem nespĺňuje kritéria zmíněného ustanovení. Tato kritéria nenaplnilo ani zcela obecné tvrzení o existenci okolností odůvodňujících nezaplacení soudního poplatku, resp. tvrzení o „započtení pohledávek“. Ostatně, otázka neosvobození stěžovatelky od soudních poplatků již byla v tomto řízení pravomocně vyřešena. Současná kasační stížnost tak postrádala náležitosti předvídané v § 106 odst. 1 s. ř. s. Tato vada přitom s ohledem na dispoziční zásadu ovládající soudní řízení správní brání věcnému vyřízení kasační stížnosti. Jedná se o nedostatek podmínek řízení, který přes výzvu soudu nebyl odstraněn, proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud podotýká, že s ohledem na nepřipustnost kasační stížnosti nemohl rozhodovat o návrhu stěžovatelky na přerušování řízení do doby rozhodnutí Ústavního soudu o ústavní stížnosti proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, čj. 8 As 22/2010 - 91. Ze shora uvedeného nicméně plyne, že by takový návrh nemohl být shledán důvodným, protože Ústavní soud již o této ústavní stížnosti rozhodl usnesením ze dne 20. 7. 2010, sp. zn. I. ÚS 1556/10. Ostatně, k důvodnosti kasační stížnosti by nemohla vést ani argumentace „započtením pohledávek“, uplatněným stěžovatelkou s odstupem několika měsíců po vydání napadeného rozhodnutí městským soudem.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasací stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 23. září 2010

JUDr. Jan Passer
předseda senátu